ATILIM

Bütün ülkelerin proleterleri, birleşiniz!

Yıl 6, Sayı 5 (65)

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi organı 1 Mayıs 1979

Ulusal demokratik cepheyi oluşturmak için: Komünistler, sosyalistler, CHP'li yurtseverler, Kürt demokratları savaş birliğini güçlendirin!

Saldırı

Ecevit hükümeti, Amerikalısına, NATO'suna, yerli ve yabancı tekellere, AP'sine, faşistine ödünler vere vere bunalım sürecini biteviye hızlandırıyor. Pahalılık, işsizlik, sömürü, vurgun, paranın düşüşü başını almış gidiyor. Tekellerin aşırı kârları – «kasırga» vurgunları füze misali yükseliyor.

Ve, tekellerin, hükümetin işçi sınıfına, emekçi yığınlarına saldırıları yeni yeni boyutlar alıyor. Bu saldırılar çok yanlıdır. Hükümet işbirlikçi tekelci burjuvazinin her isteğine kucak açtıkça ve işçi sınıfına, sendikalara, ilerici örgütlere karşı baskılarını artırdıkça gerici, halk düşmanı güçlerin, AP ve MHP'nin faşizme tırmanma çabaları daha da yoğunlaşıyor. Demirel, Türkeş alanlarda halka meydan okuyor.

Uzatmalı sıkıyönetimlerle, demokratik hak ve özgürlükleri kısmakla, sarı sendika ağalarıyla birlikte DISK'i bölmekle, gösteri, yürüyüş, miting yasaklarını artırmakla hükümet bunalımı, sınıf savaşımlarını daha da sertleştiriyor. Bu gelişmeleri «önlemek» amacıyla burjuvazi TKP'ye dört yandan saldırıyor. Gerici-faşist basında, Maocu gazetelerde ve yönünü şaşırmış kimi yayın organlarında TKP'ye karşı yoğun bir saldırı gidiyor. TKP sorunu Meclise girdi. TKP sorunu hükümet üyeleri arasında tartışılıyor. Ecevit'in yamalı bohça hükümetinde AP'den gelme bakanlar «141–142'nin lafı edilmez» diye kazan kaldırıyorlar.

Bu saldırıların başka bir yönü daha vardır. O da Doğu ve Güney Doğu illerinde Kürt halkına karşı baskıların yoğunlaşmasıdır. Valilerin toplantıları, İçişleri Bakanının Doğu «gezisi», Genelkurmay Başkanının Irak «gezisi», ordu birliklerinin bu illere kaydırılması daha bir olayla bağlıdır. Amerikan emperyalizmi, NATO'nun patronları Türkiye üzerinde, Ecevit hükümeti üzerinde baskılarını artırıyor. Amerika yeni saldırı blokları peşindedir. CENTO gitti, yerine başkasını kurmak girişimi vardır. Amerika Anadoluda yeni yeni üsler kuruyor. Baskıların ana kaynağı bunlardır.

*

TKP bütün bu saldırılara karşı savaşta başı çekiyor. Hem yığınları, işçi sınıfını savaşlara daha örgütlü sürmeğe, hem kendisini yığın eylemleri içinde güçlendirmeye çalışıyor. Saldırıya karşı yığınsal savaş!

Ulusal demokratik cephe ve halkların kardeşliği için

6 gerici-şoven bakanın dayatması hükümetin sağa doğru kayışını hızlandırdı. CHP sağ kanadı şimdi 141.–142. maddeler sorunundaki kararsız konumlarından «özgürlükçü demokrasi» demagojisinden, bu yasaların ve TKP üzerindeki yasağın kaldırılmasını «gündeme getirmeme» konumuna geçti. Doğu Anadolu ile ilgili sözlerini, bu bölgeye jandarmayla değil kalkınmayla gitme edebiyatını bir yana attı. Hükümetin baş görevinin adına «bölücülük» dedikleri Kürt halkının eşit hak istemine karşı savaş olduğunu açıkladı. Böylelikle, «reformcu» politikasının iflası bir kez daha belgelendi. Bunun ardından demokratik örgütlere, derneklere karşı gerici, faşist ve Maocu basında yoğun bir anti-komünist, şoven bir propaganda başlatıldı.

Truva atları

Politik alanda bu anti-komünizm ve şovenizm doğrultusunda gelişmeler, emperyalizmin ülkemiz üzerindeki baskılarından ayrı değildir. 6 gerici-şoven bakanın «muhtıra»sında dış politika ve ekonomik önlemlerle ilgili yer alan görüşler, NATO başlarının, ABD emperyalizminin ve onun ekonomik baskı örgütü UPF ve Dünya Bankasının, bunların ülkemizdeki işbirlikçilerinin, yerli tekellerin damgasını taşıyor. 6 gerici-şoven bakanın aba altından gösterdikleri sopa, hükümeti yıkma şantajıdır. İstedikleri ise, ABD'nin istediği casusluk üslerinin verilmesi, NATO içinde uysallık, sosyalist ülkelerle artan ilişkilerin dondurulması ve UPF'nin isteklerinin yerine getirilmesi, kapıların emperyalist sermayeye sonuna kadar açılmasıdır.

Amerikan emperyalizmi ve işbirlikçi güçler bugünkü aşamada, hükümetin eliyle içte tüm demokrasi güçlerini hedef alan anti-komünist, şovenist bir baskı rejimine gitmeye çalışıyorlar. Sıkıyönetim koşulları gerici-faşist partilerin hükümet içindeki truva atları, CHP sağ kanadının uzlaşıcı politikası, ulusal demokratik güçlerin cephesinin gerçekleşmemesi ve ayrılıkçı gurupların Türk, Kürt halklarının savaş kardeşliğini baltalamaları böyle emperyalist bir taktiğe olanak sağlıyor.

Hükümet 6 gerici-şoven bakana teslim olmuştur. Nedir ki bu gelişmeler hükümetin ne ayakta kalmasını güvence altına alıyor, ne de yerli, yabancı tekeller bu nedenle hükümete uzun erimli güven duyuyor. Sıkıyönetim uygulaması, hükümetin zayıflamasına, gerici-faşist partilerin yeniden güç toplamasına, Truva atlarını eyleme geçirme yönteminden, Şili türünden faşist darbeye kadar her yoldan hükümete gelme hazırlığını yoğunlaştırmasına olanak vermiştir. Bölgemizdeki devrimci süreçlerin hızlanması emperyalizmin Türkiye üzerindeki baskılarının artmasına neden oluyor. Onlar ülkemizi açık terörcü rejime sürüklemek seçeneğinden vazgeçmiyorlar. Hükümetin bugünkü politikasına destek olmak, gerici, faşist partilerin güçlenmesine, ve emperyalizmin planlarının gerçekleşmesine hizmet etmek demektir.

Demirellerin, Türkeşlerin, yerli ve yabancı tekellerin hükümet içindeki kolu 6 gerici-şoven bakan hükümet dışına atılmalıdır. CHP sağ kanadı bunlarla yazgı birliği ediyor. Sağ kanat dışındaki tüm CHP'liler parlamentodaki, yığın örgütündeki güçlerini 6 gerici-şoven bakanla değil, komünist, sosyalist ve öteki demokrasi güçleriyle birleştirirlerse, memleketin daha da ağır bunalımlara, baskı rejimlerine, kardeş kavgalarına sürüklenmesi önlenebilir.

Ulusal demokratik cephenin kurulması ülkemizi aydınlığa çıkaracak olan ileri demokrasili bir erkin kurulmasında başlı başına bir aşama olacaktır. TKP emekçilerin, halkın en ivedi istemleri uğrunda, işsizliğe, pahalılığa, teröre, emperyalist baskılara karşı savaş içinde tüm ulusal demokratik güçleri tek cephede toplamak için savaşıyor.

Şovenizm zehiri

Bugün ülkenin önündeki temel sorunlardan birisi Türk, Kürt ve tüm ulusal azınlıklardan oluşan Türkiye halkının savaş kardeşliğini güçlendirmektir. Kurulurken, «faşist odakların üzerine gitmeyi» baş görev sayan hükümet, emperyalizmin, iç gericiliğin baskısı altında bugün Kürdistan'ı ateşe vermeye yol açacak şovenist bir politikaya yönelmiştir.

Bu politikanın amacı, emperyalizme, tekellerin sömürüsüne, işsizlik ve pahalılığa, faşist tehlikeye karşı halkın artan tepkilerini ve giderek bugünkü hükümete karşı da yönelen direnişlerini Türk şovenizmi histerisiyle saptırmak, bastırmaktır. Halkın erkinden başka hiç bir erk bugünkü bunalım koşullarında halkın özgürlüklerine, yaşam koşullarına saldırmaksızın edemez. Olan budur. Bugün Kürt halkına karşı kışkırtılan ve anti-

(Devamı 2. sayfada)

Birlik Savaşı

Maden-İş, Bank-Sen ve Baysen-İş sendikaları yaptıkları ortak açıklamada, DİSK'teki ihraç kararlarının amaçlarını kamuoyuna duyurdular. DİSK'in çeşitli bölge temsilcilikleri, Lâstik-İş, Tekstil, Yeraltı Maden-İş, Hür Cam-İş, Aster-İş, Tek Ges-İş, Gıda-İş, Devrimci Toprak-İş ve daha birçok sendikanın merkezleri, şubeleri ve temsilcilikleri, DİSK'te birliği tehdit eden bu kararın geri alınmasını istiyorlar.

CHP ağırlıklı hükümetin bunalımı emekçi halkın üzerine yıkmak için hazırladığı «önlem»lere «evet» diyen ve zamların altına imza atan DİSK yöneticileri tabanın iradesine karşı bölücü girişimlerini sürdürüyorlar. CHP sağ kanat yöneticilerinin dürtüsüyle, «işçi hareketini kontrol altına alma» plânlarıyla hareket eden DİSK yöneticilerine, en gerici-faşist çevreler alkış tutuyor ve onları azılı anti-komünizm, anti-Sovyetizm kampanyalarında kullanıyorlar.

Ancak, DİSK tabanı, sınıf uzlaşmacılarının DİSK'e taşıdıkları bu bunalımı çözmeye kararlıdır. Bu kararlılık Petkim-İş Sendikasının genel kurulunda bir kez daha kendini göstermiştir. Mersin'de toplu işten çıkarmalara karşı direnen işçiler sınıf uzlaşmacılarına karşı «işçi sınıfının birliği», «tüm ulusal demokratik güçlerin cephesi» bayrağını yükseltmişlerdir.

DİSK yöneticilerinin bölücü girişimleri emekçi halkın çıkarlarını ve ulusal çıkarları savunan tüm demokratik örgütleri ve ilerici, yurtsever aydınları da karşısında bulmuştur. 80'e yakın CHP'li parlamenter, basında ilerici, demokratik görüşlü yazarlar, bu tutumların anti-emperyalist, anti-faşist güçlerin birliğini de tehdit ettiğini belirtiyorlar.

Bu durum herşeyden önce işçi sınıfının birlik savaşının gücünü gösteriyor. İşçi sınıfını düzenle uyuşturmaya çalışan burjuva reformculuğu kısa bir zamanda gerçek yüzünü göstermek zorunda kalmıştır. Sosyal demokrasinin getireceği bolluktan, özgürlüklerden söz eden CHP yöneticilerinin elinde daha fazla sömürü ve baskı yöntemlerinden başka hiç bir şey yoktur. Bunu CHP ağırlıklı hükümetin 16 aylık döneminde geniş emekçi yığınlar görmüştür.

İşçi sınıfı bugüne dek bütün haklarını savaşarak almıştır. Bugün hangi sendikadan olursa olsun, hangi partiye inanırsa inansın bütün işçiler bunalımın daha fazla üzerlerine yıkılmasını önlemek için, birlikte hareket etmek gerektiğini daha çok görüyorlar ve eylem birliği yapıyorlar. TKP, komünistler bu birliğin en ardıcıl savunucuları ve aktif savaşçılarıdır.

Son devalüasyon

CHP ağırlıklı hükümet yeni bir devalüasyon daha yaptı. Bu devalüasyonla birlikte holdinglere döviz akıtma kararı da aldı. Bundan bir süre önce de, KİT ürünlerinin ve temel maddelerin fiyatlarına zam yapılmıştı. Öte yandan tekellerin ürettikleri dayanıklı tüketim mallarının fiyatları da serbest bırakıldı. Yeni vergi tasarısının içerdiği yeni vergi yükleri, tarımsal ürünlerin taban fiyatlarının düşük tutulması, ücret ve maaşların dondurulması girişimleri de «ekonomiyi kurtarma» çabalarından.

Son devalüasyon kararını da işte bu bütünlük içinde ele almak gerekiyor. Devalüasyonun temel nedeni, tekellerin aşırı tekel kârları peşinde koşmaları ve bunun sonucu fiyatlar düzeyinin aşırı yükselişidir. Salt birkaç örnek bile bunu doğrulamaya yeterli. Akbank'ın öz kaynakları 1978 yılında 2 milyar 555 milyon liraya yükselir. İş Bankası'nın plasmanları 84 milyon liraya ve mevduat toplamı 71,5 milyar lirayı bulur. Türkiye Şişe Cam ve Rabak Elektrolitik Bakır Şirketi ortaklarına % 35 oranında kâr payı dağıtırken, basına göre salt İstanbul'da bir yıllık fiyat artışlarının oranı % 76,4 olmuştur.

Bu devalüasyon ise yine zincirleme olarak fiyatların daha da yükselmesine etkide bulunacak, enflâsyon helezonunun daha da tırmanmasına yol açacaktır. Bu ise iki yönden yine tekellere yarayacaktır. Bir yandan devalüasyon sonucu elde edilmesi düşünülen belli ölçülerdeki döviz girdileri devlet sübvansiyonları biçiminde yeniden tekellere aktarılacak (hükümetin devalüasyonla birlikte aldığı döviz akıtma kararı bunun bir örneğidir), öte yandan devalüasyonla hızlandırılan enflâsyon yine tekellerin aşırı kâr kaynağı olacaktır.

Tüm bu önlemler ise, UPF'nin, emperyalist merkezlerin ve işbirlikçi tekelci burjuvazinin istekleridir. Tüm amaç, doğrudan doğruya emperyalizmin ve yerli işbirlikçilerinin yol açtıkları ekonomik bunalımın olanca ağırlığını işçi sınıfının ve öteki emekçi kitlelerin sırtına yüklemek, kapitalist ekonomiye geçici de olsa bir süre daha yaşama şansı kazandırmaktır.

Oysa tüm bunlar ve emperyalizmin, kapitalist sistemin bunalımları, Türkiye'deki sosyal-ekonomik ve politik çelişkileri daha da keskinleştirecektir. İşte böylesi bir ortam, anti-emperyalist, anti-tekelci, anti-feodal güçlerin ulusal demokratik cephesi için en geniş nesnel temeli oluşturmaktadır.

Ulusal demokratik cephe ve halkların kardeşliği için

(1. sayfadan devam)

komünizmle atbaşı yürütülen bu politika gerçekte bunalımın yükünü emekçilerin sırtına yüklemek amacına yöneliktir. Bu politika hükümetin ta baştan beri izlediği işçi hareketini bölmek, gemlemek, sınıf uzlaşmacılığını dayatmak, «sarı uzlaşma»lar çatıştırmak taktikleriyle tam bir uyum içindedir.

Bu politikayla hükümet gerçekte ateşle oynuyor. Çünkü emperyalistlerin ve iç gericiliğin, faşist örgütlerin taktiği özellikle Türk şovenizmini kışkırtmak, Kürt halkına karşı saldırıya geçmek, böylece halkın güçlerini parçalamaktır. Maraş'ta, Malatya'da, Elâzığ'da «bölücülüğe karşı savaş» belgisi altında Kürtlere, Alevilere karşı kanlı kırımlar düzenleyenler faşistlerdir. ABD büyük elçilik sekreterlerinin bu komplolara karıştığı ortaya çıkmıştır. Hükümet «bölücülükle savaşıyoruz» diye halka saldıranlara karşı sıkıyönetim ilân ettiğini söylemiş, ama sonunda kendisi de bu belgiyle saldırganların saldırı politikasından yana geçmiştir. Görüldüğü gibi, hükümetin bu politikası emperyalizmin, faşizme tırmanışın işine yarıyor. Halklar arasında kardeşliği yıkıcı, düşmanlığı körükleyici ve memleketi çok tehlikeli serüvenlere, iç karışıklıklara sürükleyici bir nitelik taşıyor.

Kaldı ki, ülkemizin Iran, Irak, Suriye ile sınır boylarında koparılacak bir çıban başı, hele kışkırtılacak bir silâhlı iç çatışma emperyalistlere Türkiye'yi Orta Doğu ülkelerinin iç işlerine karıştırma olanağını sağlar. Bu ülkelere emperyalizmin yeni bir blok dayatması yolunda elverişli koşullar yaratır. Kürdistan'da şovenist baskı, askersel girişim bölgede barışı tehlikeye atar. Silâhlı provokatör guruplarının Kürdistan'da yaratmak istedikleri karışıklıklarda CIA'nin rolünden kuşku duyulamaz. Hükümet bu provokasyonun öteki ucu durumuna gelmektedir.

Hiç bir burjuva hükümeti ulusal sorunu halkların özgür istemleri doğrultusunda çözemez. Bugünkü evrede her türlü eşitsizlikle ve ırkçı-şoven baskılarla savaşmak, özellikle Kürdistanda *yaygın* sıkıyönetimin kaldırılması istemini yükseltmek gerekiyor.

Gelişmeler, ulusal sorunu güncelleştiriyor. TKP'nin Leninci politikasını propaganda etme görevinin önemini arttırıyor. Türk ve Kürt halklarının kardeşliği, eylem birliği uğrunda yorulmak bilmeyen **bir savaşa atılmak görevi** öne çıkıyor.

«Pravda»dan

Amerikan emperyalizmi, Ankara hükümeti üzerindeki baskılarını yoğunlaştırıyor. Bu baskılar, yeni askersel saldırı üsleri kopartmak amacını taşıyor.

«Pravda» gazetesi, 12 Nisan sayısında Amerikan baskısı üzerinde duruyor. Gazete, UPI'den aldığı bir haberi yorumluyor. UPI Washington'un, İran'daki üslerini yitirdikten sonra, Türkiye'de yeni üsler kurma işine özel bir önem verdiğini yayıyor. «Pravda», bunu yorumlarken: gerçekte, Amerikan emperyalizminin CENTO'nun dağılmasından sonra Yakın ve Orta Doğu'da sarsılan askersel-stratejik konumlarını güçlendirmeye çalıştığını belirtiyor. Pravda'nın da vurguladığı gibi, ABD, bu amacına ulaşmak için, bir yandan, alışılmış baskı yöntemlerine ve «komünizm tehlikesi»yle korkutma taktiğine başvuruyor. Öte yandan da ekonomik «yardım»la avlama yöntemi izliyor. Türkiye'nin istediği 100 milyon dolara karşılık, ABD, Türkiye'deki üslerin süresinin uzatılmasını istiyor.

Bu üsleri Washington'un hangi amaçla kullanmak istediğini bilmeyen yoktur diyor Pravda. İncirlik'ten bir zamanlar havalanan Powers'in kullandığı U-2 uçağının kalkış nedeni hatırlardadır. Bunlar casusluk uçuşlarıdır. «Bir uçuş operasyonu» adlı kitapta bu gerçeği Amerikalılar, kendileri açıklıyor. Amaçları, «Rusya'nın global askersel haritasını çıkarmak: Hava alanlarını, atom ve roket fabrikalarını, elektrik santrallerini, petrol işletmelerini, denizaltı üslerini, cephaneliklerini, demiryollarını, roket rampalarını, radar üslerini, endüstri kombinalarını, uçaksavar araçlarını» saptamaktır.

İşte Pentagon, Türkiye toprakları üzerindeki askersel üslerin güçlendirilmesini bu amaçla istiyor. Bu yılın başında İran'dan sökülen Amerikan üslerindeki dinleme araçları Türkiye'ye de taşınmaya başlandı. Bu araçlar için yeni yerler gerekiyor. Washington'dan gelen diplomatlar bu amaçla Ankara'nın eşiğini aşındırıyor. Yeni üsler koparmak için baskıların ardı arkası kesilmiyor. Pentagon Türkiye topraklarına stratejik savaş alanı olarak bakıyor. Türkiye'nin ulusal çıkarlarına, Türkiye halkının komşularıyla barış ve dostluk içinde yaşama isteğine hiç mi hiç aldırış etmiyor.

Ortak savaş

Sosyalist partiler üzerindeki baskılar giderek yoğunlaşıyor. Bu baskılar fizik ve yasal olarak iki koldan yürüyor. TKP'ye yönelik faşist saldırılar, sosyalist parti üyelerine de ayırım gözetmeden yöneliyor. Saldırı zinciri ortada: 7 TİP'li genç öldürüldü. Ardından Necdet Bulut! Sonra TSİP Örgütlenme Sekreteri yaralandı. Daha sonra da faşistler TEP genel başkanını vurdu, ağır yaraladı. Bu fizik saldırıların hemen yanısıra TSİP'e karşı 142'den dava açıldı. TEP kapatılma istemiyle Anayasa Mahkemesine verildi. Bazı sosyalist partileri destekleyen yayınlar yasaklandı.

TKP, sosyalist partilere karşı, girişilen bu iki yönlü baskıya da kesinlikle karşı çıkıyor. TKP, başta 141–142 olmak üzere sosyalist partileri tehdit eden tüm antidemokratik yasaların kaldırılması yönünde ardıcıl ve sürekli savaşım veriyor.

Kimilerinin yaptığı gibi, Türkiye Komünist Partisi'nin öncülük ettiği bu savaşıma yan çizmek demek, demokrasi savaşına ters düşmek, demokrasi cephesinde yer alacak güçlerin zayıflamasına gözyummak demektir.

Durum böyleyken kimilerinin varolan yasal olanakları olduğundan geniş göstermesi, ya da sonsuza kadar kalabileceğini sanması da yanlış bir görüştür. Aslında yalnızca komünist partisini yasaklayan değil, tüm sosyalist partiler üzerinde de Damokles kılıcı gibi sallanan faşist ve anti-demokratik yasalarla savaşmaktan yan çizenler, o yasaları kullanma olanağını her an elinde tutan egemen güçlerin «iyi niyet»ine mi güveniyorlar? Olaylar bu «güveni» dün olduğu gibi bugün de yalanlıyor.

Nedir ki, TKP'nin görüşü şudur: Baskılara ve teröre karşı en etkin önlem, komünist, sosyalist ve sosyal demokrat tüm güçlerin eylem birliği, ortak savaşımıdır. Nicel bakımdan güçleri ne olursa olsun, sosyalist partilerin komünist partisiyle eylem birliğine yönelmeleri, Türkiye'nin politik yüzünü değiştirecek çok önemli gelişmelere yol açacaktır. Son Mersin mitingi, böylesi bir eylem birliğine tabanda koşulların elverişli olduğunu gösteriyor. Ortak savaş, günün savaşı bu zorunluğu dayatıyor.

Emperyalizmle, tekellerle uzlaşma, sıkıyönetimcilik ve kemerleri sıkma politikasına hayır! Emperyalist baskılara, faşist tehlikeye, tekellerin işçi ücretlerine, sosyal haklara saldırısına karşı savaşta, komünistlerin, sosyalistlerin, sosyal demokratların, yurtseverlerin, tüm halk güçlerinin eylem ve cephe birliği için ileri!

Gönüllü birlik

Faşist Türkeşinden, Amerikancı Demirelinden, Pekin'in beşinci kolu Maocu Perinçek'e kadar gericilik cephesi 6 gerici-şoven bakanın çıkışıyla «bölücülük» kartını daha açık oynamaya başladı. Başbakan Ecevit «bölücülüğe karşı kesin önlemler»den söz ederken, ordu birlikleri Doğu ve Günyedoğu illerimizde Kürt köylerini kuşatıyor. Genel Kurmay Başkanı Evren Irak'a gitti. Erkteki BAAS partisinin liderleriyle gizli görüşmeler yaptı. Bölgedeki, özellikle İran'daki gelişmeler ele alındı. Bu gelişmeler, Irak ve Türkiye Kürdistanında, anti-emperyalist hareketlerin geliştiği bölgemizde emperyalizmin ortak baskı önlemleri planladığını, NATO ülkesi Türkiye'yi de bu planda öne sürdüğünü gösteriyor. Bağımsız bakanlardan Şerafettin Elçi, Doğudaki gelişmelerle ilgili bazı uyarılarda bulundu. Gerici güçler şimdi Elçi'ye karşı şovenist bir karalama kampanyası yürütüyorlar.

Gözleri üzerine çeken bir olay da şudur: Bazı ayrılıkçı, terörist gurupların, halkın demokratik birliğini baltalayan tutumu Kürdistan üstüne plânlanan provokasyonların bir bölümüdür.

Ulusal düşmanlıkların, çatışmaların sorumlusu emperyalizmdir, Türk burjuvazisidir, onun hükümetlerinin izleyegeldikleri ulusal sorunu süngüyle çözme politikalarıdır. Sekiz milyonluk bir halkı yok sayanlar, iki halkı birbirine düşman etmeye çalışan gerçek bölücülerdir.

Kürt ve Türk emekçileri, gençleri, aydınları bu bölücülüğe karşı kardeşlik ve birlik bayrağını yükseklerde dalgalandırıyorlar. Ortak düşman emperyalizme, faşizme, tekellere, toprak ağalarına, ulusal ayrıcalık ve baskının temellerine karşı ortak savaşıma yöneliyorlar. Lice mitingi bunun en somut örneğidir. On binin üstünde Türk ve Kürt halkının katıldığı bu gösteri, Kürt köylüsünün Türkiye işçi sınıfıyla bağlaşıklığı yolunda yeni ve önemli bir adım oldu.

TKP, Türk, Kürt, tüm azınlıklardan işçi sınıfının enternasyonalist partisidir. «TKP ulusların yazgılarını kendilerinin çizmesi konusundaki Leninci ilkelere bağlıdır.» TKP Programı ulusların gönüllü birliğini. «demokratik devletin bütünlüğünde kalmak, onunla sıkı ekonomik ve politik işbirliği kurmak» seçeneğini özellikle vurguluyor. Ulusal ayrıcalıklara karşı *hak eşitliği*, şovenizme, ulusal düşmanlıklara karşı *halkların kardeşliği*, zorla özümsemeye karşı *gönüllü birlik* ... Türkiye işçi sınıfının, onun partisinin ulusal sorundaki belgileri bunlardır.

Savaş makinası: NATO

TKP MK Genel Sekreteri İ. Bilen

NATO'nun kuruluşundan bu yana 30 yıl geçti. 130 silâhlı çatışmayla kana boyanmış bir tarih bu. Geçen yıllarda bir gerçek sayısız kez kanıtlandı: NATO'nun amacı, kapitalist sömürü sistemini kaçınılmaz yıkılışından kurtarmaya çalışmaktır. Bu amaçla o, bir yandan sosyalist ülkelere, ulusal kurtuluş hareketine karşı saldırı politikası izliyor. Öte yandan da kapitalist ülkelerin her birindeki işçi hareketini, barış hareketini o ülkelerin iç işlerine karışmakla bastırmaya çalışıyor. Bundan ötürü NATO, tüm insanlık için savaş ve terör demektir.

Türkiye'nin NATO'ya sürüklenişi NATO'nun iç yüzünü açıkça gözler önüne sermiştir. Burjuvazi, bir yandan soyalist Kore'de kan dökmeye gitti. Mehmetçiği Amerikan dolarına satışa çıkardı. Öte yandan içerde TKP'ye, barışseverlere, halkın üzerine kanlı terörle yüklendi. NATO bugün de hem ekonomik yıkımın baş nedeni, hem de faşizm tehlikesinin ana kaynağıdır. Bu yüzden ülkemizde emekçiler, yurtseverler NATO'nun 30'uncu yılını, İzmir'de, Eskişehir'de, Mersin'de, sıkıyönetim bölgelerinde gösterilerle, direnişlerle karşıladılar. «NATO'ya hayır» diye haykırdılar. Bu iki sözcük, halkımızın savaş bayrağı olmuştur.

NATO yayılmacılığı

Dünya ölçüsünde güçler oranının değişmesi, yumuşama sürecinin güçlenmesi, emperyalizmin askersel blok politikasının temellerini sarstı. Günümüzde emperyalistler, bu saldırgan politikayı yeniden canlandırmaya çabalıyorlar. Anti-Sovyetizm kampanyaları «komünizm tehlikesi» yaygaraları bu nedenle artmıştır. Emperyalist zincirin halkalarındaki kopmalar, baş kaldırmalar karşısında emperyalizm yeni saldırganlık planları kuruyor. Bu planların temeli, NATO'nun etki alanını genişletmek, yeni askersel bloklar oluşturmak, silâhlanmayı aralıksız tırmandırmaktır.

NATO yayılmacılığı, en başta barış ve silâhsızlanma savaşında uluslararası komünist hareketin birliğini daha da güçlendirmek görevini öne çıkarıyor. Bu durum, anti-Sovyetizmin her biçimine karşı aralıksız savaşı ve reel sosyalizmin kazanımlarını ardıcıl savunmayı herkesden önce komünistlerin önüne güncel görev olarak koyuyor. Büyük burjuva basını NATO ile Varşova paktını özdeş göstermeye yelteniyor. Bir de işçi hareketinde «yumuşamayı tehlikeye düşürmemek», «dengeyi bozmamak» için NATO'dan çıkma savaşına yan çizenler var. Böylesi görüşler oportünizmin her türüne karşı savaşın güncelliğini, zorunluğunu gösteriyor.

Bu «denge» gerekçesini Türkiye'de bugünkü hükümet de ileri sürüyor. Halkımızın NATO'ya karşı tepkilerini böylelikle etkisiz bırakmak istiyor. Olaylar bu iki yüzlü savları çürütüyor: CENTO'nun yıkılması barışa yaradı. Ama, Amerikan emperyalizminin bölgede yeni bir askersel blok kurma çabası barış için tehlikedir. SEATO'nun çökmesi Uzak Asya'da halklara barış getirdi. Şimdi burada yeniden bir askersel blok kurma hazırlıkları bölgeyi ateşe veriyor. Vietnam'a Çin saldırısı bunu kanıtlıyor.

Son günlerde emperyalist basın başka bir yalanı diline doladı. «Türkiye Amerika'ya yeni yeni casusluk üsleri vermezse SALT-II görüşmeleri çıkmaza girer» diyorlar. U-2 casusluk uçağı olayının anımsayalım. Bu provokasyon iki askersel bloku bir anda karşı karşıya getirmiş, uluslararası gerginliği hızla arttırmıştı. Bir ülkenin kapı eşiğinde casusluk üsleri kurmanın barışa yarayacağı görüşü emperyalist propagandanın tepetaklak «mantığını» apaçık gösteriyor.

Bu iki yüzlü savların anlamı şudur: Ülkemizde egemen güçlerin yıllardır izleyegeldikleri NATO'culuk politikası derin bir bunalım geçiriyor. Resmi ağızlar, NATO'ya bağımlılık politikasının ana gerekçesinin yalan olduğunu açıkladı. «Sovyetler Birliği Türkiye için tehlike değil» dedi. Bu saldırı blokunda neden hâlâ kalındığı sorusuna yakıştırılan ikinci yanıt da çok geçmeden çürüdü. NATO'nun ekonomik kalkınmamıza «yarar» sağlayabileceği yolundaki görüşler iflas etti. Tam da tersine, NATO'nun ülkemiz için nasıl ağır bir yük olduğunu hükümet kendisi açıklamaya başladı. Sovyetler Birliği ile bağlanan Politik Belge, arkasından ulusal çıkarlarımızı gözeten bir dizi ekonomik işbirliği anlaşmaları, NATO'culuğa ağır bir yumruk indirdi. Böylece günümüzde, Türkiye'nin neden hâlâ bu emperyalist savaş makinasının bir dişlisi olduğu sorusuna, hükümet çevreleri yanıt veremez duruma düştüler.

Ama bu sorunun yanıtı var: Türkiye'yi NATO'ya tutturan perçinlerden birisi, topraklarımıza üsleriyle, atom yığınaklarıyla yerleşen Amerikan emperyalizmidir. Onun koltuğunun altında kapılarımızı zorlayan Federal Alman emperyalizmidir. İkincisi de egemenliklerini emperyalist desteğe bağlı gören, işbirlikçi tekelci burjuvazidir. TKP bu iki başlı düşmana karşı aralıksız savaşıyor. Bu savaşta tüm ulusal demokratik güçleri birliğe çağırıyor.

ABD Türkiye'yi yeni bir askersel bloka sürüklemek istiyor. İran'dan sökülen casusluk üslerini Türkiye'ye yerleştiriyor. Böylesi bir durum NATO'ya karşı savaşı daha güçlendirmeyi güncel ve zorunlu yapıyor. Bu savaşı başarıya ulaştırmak, yığınların anti-emperyalist eylemlerini yükseltmek için koşullar elverişlidir.

NATO başkomutanı A. Haig, NATO'nun baş sorunlarından birini açığa vurdu: Güney Doğu kanadını güçlendirmekten, Türkiye'ye «yardım» etmekten söz etti. Guadelup tepe toplantısında bu görev Federal Alman emperyalizmine düştü. F. Almanya emperyalist basını, Türkiye'yi «politik ateşi çıkmış», «ekonomik nefes darlığı olan» bir «hasta adam»a benzetiyor. Görünen köy kılavuz istemez. Emperyalistler bu cephe gerisine pek güvenemiyor.

Türkiye emperyalist zincirin zayıf halkalarından birisidir. Emperyalist zincirin burada zayıflamasının başlıca bir nedeni, dünya ölçüsündeki güçler oranındaki değişimdir. Sosyalist ülkelerin güçlenmesi, kapitalizmin genel bunalımının derinleşmesidir. Sovyetler Birliğinin barış politikasının ve komünizm kuruculuğunun devrimci etkileridir. Bunun yanısıra, kapitalizmin eşitsiz gelişmesi, NATO içindeki çelişkileri azdırıyor. Türkiye ve Yunanistan'ın NATO'yla olduğu gibi, bir de bu ülkelerin egemen sınıfları kendi aralarında çatışmalara düşüyor. Türkiye NATO'nun Yakın ve Orta Doğu ülkeleriyle değinme yerinde. Deyim yerindeyse en sıcak bir noktasında. Türkiye NATO'yu CENTO'ya bağlayan köprüydü. CENTO'nun yıkılmasıyla bu köprünün bir ucundaki bağlantı koptu. Bu durum bölgedeki çelişkileri daha da keskinleştirdi. Bölgede kızışan ulusal kurtuluş hareketiyle emperyalizm arasındaki savaşım Türkiye üzerinde çok yönlü etkiler yapıyor.

Sonra, Türkiye derin sosyal, ekonomik, politik bunalımların burgacında. En başta işçi sınıfımızın savaşkanlığı emperyalistler ve işbirlikçileri için korku kaynağı. Türkiye proletaryası, tüm ulusal demokratik güçleri, köylülüğü, orta katmanları bir tek cephede birleştirme yeteneğinde. Bu yetenekten kuşku duyanlar ya cephe politikasına karşı çıkıyor. Ya da cepheyi burjuvazinin bir kolunun peşine takılmak diye anlıyor. Emekle kapital arasındaki çelişkinin yanı sıra, ulusun çoğunluğu ile emperyalizm, işbirlikçi tekelci burjuvazi ve toprak ağaları arasındaki çatışmalar ulusal demokratik cephenin nesnel tabanını genişletiyor. Halk yığınlarının savaşları yükseldikçe egemen sınıfların içindeki çatlaklar derinleşiyor.

Demokratik dönüşüm – demokratik devrim

Türkiye olağan, alışılmış günlerden ayrımlı bir dönem yaşıyor. Ülke sosyal-ekonomik çöküntü içinde. Yığınlardaki hoşnutsuzluk giderek artıyor. Memleket yığınsal patlamalarla ve daha derin politik bunalımlarla yüzyüze gelebilir. Böylesi bir durumda yığınlara çok açık belgilerle gitmek, kime karşı, kiminle birlikte, ne için savaşıldığını anlatmak gerek.

Böyle bir sorunu tartışmak eylem birliğine engel değildir. Stratejik amaçta anlaşamayan güçlerin, daha bu günden birlikte karşı koyacakları ortak düşmanları var: Ekonomik bunalımın sonuçları, kısıtlanan özgürlükler, faşist tehlike, artan emperyalist baskılar ortada. Bu sorunların her birinin çevresinde eylem birliği olanaklı. Bununla birlikte, oportünist görüşlerin çürütülmesi, ideolojik savaş, eylem birliğinin olanaklarını genişletir, stratejik amaçları gerçekleştirmeye yönelik cephe birliğini yakınlaştırır.

Ülkemizde komünist olmayan sol akımların ortak yanlarından birisi şu ya da bu ülke, ya da ülkeler gurubu için geçerli olabilecek stratejileri, TKP'nin ülkemiz için öngördüğü stratejiye karşı çıkarma girişimidir. Bu kimi zaman bazı Uzak Asya, Latin Amerika ülkelerinin deneyini Türkiye'ye basma kalıp uydurma biçiminde ortaya çıkıyor. Serüvenci, küçük burjuva devrimcileri bu saptırmadan anti-Marksist, anti-Leninist konumlarını gizlemekte yararlanıyorlar. Bir başka tutum, gelişmiş kapitalist ülkeler komünist partilerinin kendi ülkeleri için öngördükleri stratejilerin kimi görüşlerini Türkiye koşullarına basma kalıp uydurmaya zorlamaktır. Böylesi girişimler de küçük burjuva reformist görüşlere yarar.

TİP'in yayınladığı «Demokratikleşme için Plan: 78–82» adlı yapıt devrimci strateji sorunlarını tartışma gündemine yeniden getiriyor.

İşçi sınıfının önündeki ilk devrimci adımın sosyalist devrim oldğunu savunan ve bundan önce bir demokratik devrimi yadsıyan görüş yeniden ileriye sürülüyor. Bu doğru bir görüş müdür?

Tarihsel deney bu görüşü doğrulamıyor. Rusya'da demokratik nitelikli Şubat Devrimini Sosyalist Oktobr Devrimi izledi. İkinci Dünya Savaşından sonra kurulan Avrupa'daki sosyalist devletlerin çoğunluğu da, faşizme karşı savaş koşullarında bu yolu izlediler. Viyetnam ve Küba da sosyalist devrime bu yoldan gitti. Bu ülkelerin hepsinde demokratik ve sosyalist devrim bir tek, bütünsel devrim sürecinin iki aşamasını oluşturdu.

Bugün Lâtin Amerika ülkelerinin çoğunda, Portekiz, Yunanistan gibi ülkelerde kardeş komünist partilerin uyguladıkları strateji budur. Türkiye Komünist Partisi'nin de stratejisi Lenin'in «İki Taktik»te gösterdiği yolun Türkiye'nin somut koşullarına uygulanmasıdır.

Türkiye'de emperyalizme bağımlılık ve tekellerin gelişmesi koşullarında temel çelişki, kapital-emek çelişkisi keskinleşiyor. Bunun yanısıra emperyalizm, işbirlikçi tekeller toprak ağalarıyla halk yığınları, ulusal demokratik güçler arasındaki çelişki biteviye sertleşiyor. Bu çelişki temel çelişkiyi bir ölçüde perdeliyor. İlk adımda sosyalist devrimin değil, demokratik bir devrimin koşullarını hazırlıyor. Dünya ölçüsünde olduğu gibi ülkemizde de kapital-emek çelişkisinin daha bu günden keskinleşmiş olması, çağımızda bu tür demokratik devrimleri biçimlendiren bir özelliktir. Bu durumda demokratik devrim geleneksel çerçevesini aşıyor, sosyalist devrime yaklaşıyor. Proletaryanın hegemonyası yoluyla demokratik devrim kesintisiz sosyalist devrime bağlanır. İki devrim aynı devrimci sürecin iki aşamasını oluşturur.

Gelelim devrimin demokratik aşamasını yadsıyan stratejiye: Gelişmiş kapitalist ülkelerde doğrudan doğruya, aşamasız sosyalist devrim olasılığı tartışılıyor. Ama ülkemizde hiç kimse, sosyalist devrim stratejisini savunanlar da Türkiye'nin gelişmiş kapitalist ülkelerin benzeri bir durumda bulunduğunu savunmuyor. En azından kendi içinde tutarlı olabilmek için bu çevrelerin bu çelişkiye bir açıklık getirmesi gerekli. Tarihsel deneye uygun düşmeyen bu strateji somut durumla da çelişiyor.

İleri kapitalist ülkeler için tartışılabilecek bir yolu, dolaysız sosyalist devrimi önermek Türkiye'de ileri bir adım mı? Hayır. Çünkü kendini dayatan demokrasi görevi karşısında demokratik devrimi yadsımak, bunu yapanları sonunda reformist bir yola girmeye zorlar. Örneğin, TİP Merkez Yürütme Kurulu'nun «Demokratikleşme İçin Plan, 78–82» çalışmasına eklediği sunuş yazısında, sosyalist devrim öneriliyor, öngörülen köklü demokratik adımların hiç değilse bir kısmının burjuva erkler eliyle de uygulanabileceği belirtiliyor. Giderek, demokratikleşme görevinin tümü için de erk sorununun çözülmesinin zorunlu olmadığı ileri sürülüyor. Gerçi, *«sosyalist devrimden önce, demokratik hedefleri gerçekleştirmek üzere siyasal iktidarın işçi sınıfı ile birlikte demokratik güçlerin eline geçmesi de mümkündür»* diyor, bu yazı. Ama hemen ardından da altını çiziyor: *«Partimiz ... bunu demokratikleşme görevinin zorunlu bir koşulu saymamaktadır.»*

Önce şunu belirtmek gerek: TİP yöneticileri ilk kez sosyalist devrimden önce, demokratik güçlerin erki ele geçirmesinin de olasılığını kabul ediyor. Bu TİP'in öteden beri savunduğu katıksız sosyalist devrim stratejisinden bir adım ileri, olumlu bir gelişmedir. Ama zorunlu görmese de, böyle bir olasılığı görmek bile, bu partiye bu olasılığın gerçekleşmesi için savaşmak zorunluğunu yüklemez mi?

Erkin alınmasının, devrim yolunun olası görüldüğü bir ortamda, «Zorunlu değil» diye bunu küçümsemek, burjuva erki eliyle yapılacak dönüşümlerden medet ummak, yığınlar karşısında bunu vurgulamak, alanı burjuvaziye bırakmak değil mi?

Baştan da belirttiğimiz gibi, «demokratik devrim» yerine, «dönüşümler yoluyla demokratikleşme» yolunun izlenmesi, gelişmiş kapitalist ülkeler için tartışılan bir olasılığı Türkiye'ye basmakalıp uygulamaya kalkışmanın kaçınılmaz sonucudur.

Gelişmiş kapitalist ülkelerdeki kimi

(Devamı 7. sayfada)

Emperyalizmi de, iç gericiliği de korkutan başlıca bir etken, Türkiye işçi sınıfının Markşçı-Leninci, proletarya enternasyonalizmine sımsıkı bağlı bir partisi olmasıdır. «TKP yoktur» diyenlere yaşamın kendisi ağır bir yanıt verdi. Şimdi de Türkiye'nin emperyalist zincirin zayıf halklarından birisi olduğunu yadsıyanlar oluyor. Bu hükümete ileri adım attırmakla yetinelim, diyenler çıkıyor. Kim ne derse desin, TKP bağımsız, devrimci politikasıyla yığınların savaşlarının en başında yürüyor. Bu gerçek, burjuvazinin, burjuva partilerinin arasındaki, hükümetin içindeki çatışmalarda yansıyor. Burjuvazi TKP'nin güçlenmesini durdurma yöntemlerini alabildiğine tartışıyor. Bu tartışmanın Meclis'e girmesi anti-komünizmin, anti-TKP'ciliğin iflasıdır. TKP, yığınların umudu olma yolundadır. Yüzbinlerce işçi ve emekçinin alanlarda «TKP'ye özgürlük» diye haykırması, partinin politikasının doğruluğunu, saygınlığını, gücünün artmasını gösteriyor.

Emperyalizmin ve iç gericiliğin olanaklarını hiç küçümsemiyoruz. Emperyalizmin baskıları biteviye üsteliyor. Memleketimiz faşist bir tehlike ile karşı karşıyadır. Türkiye Kürdistanı cadı kazanına çevrilmiştir. Ama, bütün bunlara karşın yukarıda saydığımız nedenlerden ötürü, işçi sınıfının, halkımızın NATO boyunduruğunu kırmak, ileri demokratik devrim yolunda ilerlemek savaşı için giderek daha elverişli koşullar oluşuyor. TKP, bu olanakları devrimci bir anlayışla değerlendirmek görevinden, Leninci savaş rotasından şaşmıyor.

Lenin köşesi

Reformlar üstüne

V. I. Lenin kapitalist toplumda reformların niteliğini şöyle belirtir: *«Reform, iyiye, ileriye doğru atılmış bir adımdır. Ama kapitalist toplumda reformların ikili niteliği vardır. Bir yandan emekçilerin durumunun şu veya bu ölçüde iyileşmesine yol açan bir adım, onların ileriye doğru savaşı için bir önkoşuldur, öte yandan egemen sınıfların devrimci savaşımı zayıflatmak, bastırmak, devrimci sınıfların güç ve enerjisini azaltmak, onların kafalarını bulandırmak için verdiği bir ödündür.»* (Tüm yapıtlar, c. 15, s. 107.)

Lenin, reformları devrim yerine kaymaya yeltenen reformistleri amansızca eleştirir ve devrimcilerin hangi reformları desteklediğini şöyle açıklar: *«Biz ancak devrimci savaşımın gelişmesine yardımcı olacak, proletaryanın bağımsızlığını, bilinç düzeyini, savaşkanlığını yükseltecek reformlar için belgiler ileri sürerek bağımsız bir politika izliyoruz. Biz her zaman yukardan yapılan reformların eksik, kusurlu, yarımyamalak olduğunu, iki yüzlü bir nitelik taşıdığını, her zaman burjuva tuzakları gizlediğini ortaya koyuyoruz.»* (C. 13, s. 263.)

Lenin, sosyalist devrim için savaşımla reformlar için savaşım arasında kopmaz bir bağ olduğunu söylüyor: *«Sosyalizm için savaşım işçilerin doğrudan çıkarları için (dolayısıyla reformlar için) savaşımla, erk için, burjuvazinin mülksüzleştirilmesi ve sosyal ayrıcalıklarının elinden alınması, burjuva hükümetinin ve burjuvazının alaşağı edilmesi için verilen devrimci savaşımla birliğinden oluşur. Reformlar için savaşımla sosyalizm için savaşımı, birincisini ikincisine bağımlı kılarak birleştirmeyi başarmalıyız ... Reformlar için savaşımla sosyalizm üzerine olan gevezelikleri, sosyalizm için sözde savaşımı değil, savaşımın iki türünü birleştirmek gereklidir.» (C. 28, s. 248.)*

Lenin, burjuvazinin yukardan yaptığı *«reformların durağan, köklü, ciddi olmayacağını» belirtir.* (C. 24, s. 1.)

TKP, bugünkü sömürü ve ezgi düzenini yıkıp yerine sosyalist düzeni kurmanın ancak devrim yoluyla yapılacağını savunuyor. Ama, bu amaca ulaşma yolunda halktan yana ve geniş halk yığınlarının katılımıyla yapılacak reformların önemini belirtiyor ve bunları bugünkü aşamada sosyalizme açılan ileri demokrasi için, devrim sürecinin demokratik aşaması için verdiği savaşla birleştiriyor.

Lenin 109 yaşında

Lenin çağdaş komünist hareketin pınarbaşıdır. Lenin, bu hareketin ideolojik, politik, stratejik ve örgütsel ilkelerini işledi, kurdu ve ölümsüzleşti.

Sosyalizme giden savaş yolları değişiktir. Ama her koşulda sınıf savaşı niteliği taşır. Lenin'in bulduğu sosyalist devrimin genel yasallığı uluslararası niteliktedir.

Kimileri, Sovyet deneyiminin «ulusal bir ayrıklık» taşıdığını ileri sürüyor. Burjuva ideologlarının ve revizyonistlerin bu savı, devrim pratiğinde kökünden çürütüldü.

Marksizmle Leninizm ne birbirinden koparılabilir, ne de birbirine karşı konabilir. Leninizm, çağımızın Marksizmidir. Leninizm, yaşam içinde sürekli gelişen canlı bir bilimdir. Lenin'in komünistlere öğüdü: Proletarya enternasyonalizmi temeli üzerinde, uluslararası komünist hareketin birliğini gözbebeği gibi korumak. Ardıcıl bir enternasyonalizm çizgisi izlemeden, hiçbir sosyalist devrim başarılı, utkan olamaz.

Çağımız, kapitalizmden sosyalizme geçiş çağı; sömürgecilik sisteminin yıkıldığı, ulusal kurtuluş hareketinin hızla yükseldiği bir çağdır. Bu süreç içinde Asya, Afrika ve Lâtin Amerika'da 90 ülke bağımsızlığına kavuştu, başına buyruk egemen birer devlet oldu. Bunlara kalkınmaları, egemenliklerini güçlendirmeleri yolunda Lenin'in partisi ve ülkesi, sosyalist ülkeler arka oluyor.

Lenin, savaşların toplumsal yaşamdan kaldırılması için savaştı. Lenin ve Leninizm insanların kafasında ve yüreğinde taşıdığı bu kutsal ülkünün simgesidir. Sovyet devletinin ilk günü Lenin'in çıkarttığı buyrultu: «Ekmek, toprak, barış» oldu. Bu barış buyrultusu Sovyet Anayasasının temel taşıdır. Sovyet devleti «Barış» sözünü, kızıl bayrağına yazmıştır.

Lenin'in, Leninizmin dostları çoktur: Bunlar, dünya proletaryası, ulusal bağımsızlık ve kurtuluş hareketlerine aktif katılan halklardır. Ama düşmanları da az değildir. Bunlar Türkiye'de de vardır. Kimileri «Lenin» deyip, «Leninizm» deyip TKP'ye çatıyor. «Lenin» deyip TKP'nin savaş, eylem programına sinsi sinsi saldırıyor. Kimileri de »Lenin» deyip, işçi hareketini, devrimci sendika hareketini parçalamaya çalışıyor, Ulusal Demokratik Cephe'ye karşı çıkıyor.

Herşeye karşın, halkımızın ve dünya halklarının büyük dostu Lenin, 109. yılında herzamankinden daha canlı, savaşlarda aramızda, en başta ...

Dinsel inançlar ve eylem birliği

Yemen'de, Etyopya'da, Afganistan'da ulusal demokratik devrim süreçleri ilerliyor. İran'da halkın devrimci başkaldırmasıyla Şahlık yıkıldı. CENTO çöktü. Amerikan emperyalizminin bölgedeki konumları sarsıldı. Arap ülkelerinin çoğunluğu ABD'nin Yakın Doğu politikasına karşı tutum alıyorlar. Emperyalist strateji uzmanlarının bölgeyi «güvensizlik kuşağı»na katmaları boşuna değildir.

Özellikle müslümanlığın yaygın olduğu ülkelerde son yıllarda hızlanan bu anti-emperyalist gelişmeler ülkemizde de ilgiyle tartışılıyor. Uzun yıllar boyunca halkın dinsel inançlarını sömüren, bu yolla anti-komünizmi körükleyen gerici güçler, örneğin İran'daki hareketin ileri-ci, anti-emperyalist yönünü saklamaya, ya da karalamaya çalışıyorlar. Ama ellerindeki anti-komünizm silâhı giderek körleniyor. Öte yandan din adamlarının, dine bağlı çevrelerin devrimci süreçlerde aktif yer almaları olgusunu küçümseyenler de var.

Oysa kendi tarihimizde benzer gelişmeler vardır. Ulusal Kurtuluş Savaşı yıllarında komünist çetelerle omuz omuza vuruşan bir «Yeşilordu» kurulmuştu. Bu örgüt, dinsel inançların etkisinden kurtulmamış çevrelere, çoğu Osmanlı ordusundan gelme emekçi yığınlarına dayanıyordu. Önderleri arasında Şeyh Servet gibileri vardı. Programında emperyalizme, derebeyliğe karşı savaş başta geliyordu. «Yeşilordu» köklü bir toprak reformunu, anti-emperyalist tekcepheyi, halk egemenliğini, Sovyetler Birliği ile dostluğu savunuyordu. Bunun yanısıra komünizm ile İslamlığın ilk ilkelerinin birbirine karşıt olmadığını ileri sürüyordu. Birinci Millet Meclisi'nde 14 saylavı da vardı.

Günümüzde de halkın büyük çoğunluğu, özellikle geniş köylü yığınları hâlâ dinsel inançların güçlü etkisi altındadır. Emperyalizmin, iç gericiliğin, halkın dinsel inçanlarını sömürmekle yürüttüğü anti-komünizmi etkisiz bırakmak büyük önem taşıyor. Bu nedenle TKP, ulusal demokratik cephede işçi köylü bağlaşıklığının önemini belirtiyor. Yalnız değişik politik görüşleri değil, değişik dinsel inançları olanların da emperyalizme, işbirlikçi tekelci burjuvaziye, toprak ağalarına karşı savaş birliği kurmalarını zorunlu görüyor. TKP programı, özellikle vurguluyor: *«Dine bağlılık, barış, demokrasi, ulusal bağımsızlık ve sosyalizm için savaşımda aktif olmaya engel değildir.»*

Demokratik dönüşüm-

(5. sayfadan devam)

komünist partileri anti-tekelci bir aşama öngörüyorlar. Ama onlar, Lenin'in belirttiği gibi dolaysız sosyalist devrim olasılığını da hiç bir şekilde gözden uzak tutmuyorlar. «*Gelişmiş kapitalist ülkeler komünist partileri devletle bütünleşmiş tekelci kapitalizmin gelişiminin sağladığı yeni olanakları kullanmaya çalışıyorlar. Onlar, demokratik talepler içeren geniş programlar formüle ediyorlar (ekonominin demokratik denetimi, demokratik millileştirme ve programlama, vb.). Bu taleplerin gerçekleştirilmesi, finans oligarşisine güçlü bir darbe indirecek, işçi sınıfının ve tekel-dışı diğer bütün halk tabakalarının maddi yaşam koşullarını düzeltecektir. Bu taleplerin gerçekleştirilmesi, sosyalist devrimin ,siyasal ordusunun' oluşumuna ve sosyalizm davasının zaferine katkıda bulunacaktır.*» (Dünya komünist hareketi, Konuk yayınları, 1977, S. 86.)

«*Orta derecede gelişmiş kapitalist ülkeler komünist partileri, yabancı egemenliğini ve bu egemenliği destekleyen devletin tekelci sistemini yıkmak için, sosyalizmin yolunu açacak olan devrimin demokratik, anti-emperyalist ve anti-feodal aşaması için mücadele ediyorlar.*» (A.g.e. s. 87.)

Türkiye'de de, birçok benzer ülkelerde olduğu gibi, egemen sınıfın elinde gelişmiş kapitalist ülkelerdeki olanaklar yok. Ne ileri bir teknik düzeyin olanaklarından yararlanabiliyor, ne de başka ülkeleri sömürmesi söz konusu. Bu durumda gericiliğin de, burjuva reformizminin de yığın etkisi maddesel bir temelden çok, üst yapıdaki gerici kurumların etkisine, baskıya ve sosyal demagojiye dayalı oluyor. Burjuvazi devrimci barutunu çoktan tüketti. Ne ondan demokratik dönüşümler beklemenin, ne de demokratikleşmenin tümünü onun erkine yaptırmanın olanağı reel değil. Buna karşılık, demokratik dönüşümler, istemler için savaşa atılan yığınların, erk sorununun bilincine varmaları başlıca olarak sübjektif etkene bağlıdır. Yığınlar ancak güncel istemleri uğrundaki savaş içinde erki ele almaya hazırlanabilir.

TKP, ulusun çoğunluğunun ortak istemlerini parti programında dile getirmiş, bu istemlerin çözülebilmesi, sosyalizme giden yolun açılabilmesi için ilk politik amaç olarak ileri demokratik halk devrimini gündeme koymuştur. Bu amaca ulaşabilmek için Ulusal Demokratik Cephe politikasını çizmiştir.

TKP'ye göre taktik sorunlarda burjuvazinin faşizme giden en tekelci koluna karşı, reformcu koluyla çeşitli düzeylerde (seçimlerde bloklaşma, destekleme, darbeye karşı ortak direnme vs.) geçici uzlaşmalara gidilebilir. Ama, ileri demokratik devrimin görevlerini burjuvazinin hangi kolundan olursa olsun beklemek — sözde ne denli sosyalizm denirse densin — demokrasi savaşıyla sosyalizm savaşı arasına aşılmaz bir duvar çekmek olur.

M İ L İ T A N L A R D A N

Lice mitingi

Diyarbakır'ın Lice ilçesinde Lice Köylüleri Dayanışma Derneği, TÖB-DER, İGD ve İKD şubelerinin ortak örgütlediği miting 31 Mart günü binlerce köylünün, yurtseverin katılımıyla yapıldı.

Lice'nin nüfusu yaklaşık 5 bin kişidir. Ama Lice'deki demokrasi mitingine 10 bin kişi katıldı. Çevreden geldi köylüler, gençler, öğretmenler, kadınlar, çocuklar ... Çocuklar mitingde taşıdıkları pankartlarda «*Çocuklar öldürülmesin, şeker de yiyebilsinler*» diyorlardı. Köylüler, gençler, öğretmenler, kadınlar «*Faşizme geçit yok!*», «*Ulusal baskı ve ayrıcalığa karşı savaş!*», «*141–142'ye hayır!*» diyorlardı.

Mitingde, Lice Köy-Dayanışma Derneği başkanı ve İGD bölge temsilcilerinin konuşmasından sonra bir konuşmacı Lice'lilere kendi dillerinde seslendi. Konuşmasında, «*sorunlarımızın üstesinden gelebilmek için, biz köylüler işçi sınıfımızla ve tüm faşizme karşı olan güçlerle anti-emperyalist, anti-faşist, anti-şoven cephede yer almalıyız. Lice köylülerinin örgütlü sesini işçi sınıfının sesine katmalıyız. İşçi-köylü bağlaşıklığını yaratmalıyız*» diyordu.

Bu arada boş durmayanlar da vardı. Burjuvazinin emir eri kaymakam köy muhtarlarına, köyden hiç kimsenin mitinge katılmaması için emir veriyordu. Bunun yanısıra KDP, «Rızgari», kimi «Özgürlük Yolu» yandaşları mitingi yapanların komünist olduğunu, miting günü olay çıkacağını yayıyorlardı. Ulusal sorun tüccarları miting bittikten sonra yayınladıkları bildirilerine «*Faşizme geçit yok, ya komünizme ...*» diyecek kadar gerçek yüzlerini açığa vurdular.

Lice köylülerinin, demokrasi güçlerinin mitingi işte bütün bunları silip süpürdü. Türk ve Kürt emekçilerinin bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm savaşında omuzomuza yürüyeceğini dosta-düşmana gösterdi.

Lice'den bir köylü

Irkçılıkla savaş ve Newroz gecesi

İzmir DDKD, İGD ve SGB ortaklaşa bir gece düzenliyerek Irkçılıkla Savaş Gününü ve geleneksel Kürt bayramı Newroz'u kutladılar. Fuar Kapalı Spor Salonunda yapılan geceye 4 bini aşkın Kürt ve Türk emekçisi ve genci katıldı.

Gecede Türk halkıyla Kürt halkının, özellikle iki halkın emekçilerinin birliği, ortak düşmana karşı ortak savaşım kararlılığı en güzel biçimde ortaya çıktı.

İzmir DDKD adına konuşan bir genç, ırkçılığın emperyalizmin en gerici ideolojisi olduğunu ve emperyalizme karşı savaşılmadan, ırkçılığa karşı savaşmanın olanaksız olduğunu söyledi. Dünyadaki son gelişmelere de değinerek, Maocu hainlerin Viyetnam'a saldırısını şiddetle kınadı. Başta Sovyetler Birliği olmak üzere sosyalist ülkelerle dayanışmayı dile getirdi. Bu sözler, «*Washington–Pekin, Viyetnam'dan elinizi çekin!*», «*Yaşasın sosyalist sistem!*» belgileriyle coşkuyla karşılandı.

İGD adına yapılan konuşmada şöyle deniyordu: «*Bu gece gördüklerimiz, birliğimiz gelecek günler için de bize örnek olmalıdır. Düşmanımız ortaktır. Bu ortak düşmanı ancak birleşerek yenebiliriz. Türk ve Kürt emekçileri, Türk ve Kürt gençleri birleşerek aynı örgütlerde birliğini pekiştirerek, emperyalizmi ve şovenizmi yıkacaktır.*»

İzmir'den bir devrimci

Eskişehir mitingi

Eskişehir'de 14 Nisan günü «NATO'ya hayır, emperyalizme, faşizme ve her türlü gericiliğe karşı demokratik hak ve özgürlükleri koruma» mitingi yapıldı. Maden-İş, Bank-Sen, Aster-İş, İGD, İKD, İLD Eskişehir şubeleri mitinge yığınsal olarak katıldılar.

Yaklaşık 6–7 bin işçi, genç, kadın devrimci, demokrat güçler «*NATO'ya hayır!*», «*Kahrolsun ABD emperyalizmi!*», «*TKP'ye özgürlük!*», «*DİSK'i DİSK'ten atamazlar!*», «*Baysen, Bank-Sen, Maden-İş, Yaşasın DİSK!*», «*Tabansızlar istifa!*», «*Washington–Pekin Viyetnam'dan elinizi çekin!*» belgilerini haykırdılar.

Fabrika kapılarında polisin engellemesine karşın işçiler mitinge yığınsal olarak katıldılar. Mitingde bir konuşma yapan Maden-İş Genel Başkan Vekili Kemal Daysal, NATO'nun emperyalizmin saldırı aracı olduğunu söyledi, NATO'dan çıkma zorunluğu üzerinde durdu. DİSK'ten ihraçlar üzerine ise, sınıf sendikalarını DİSK'in dışına düşürmeye kimsenin gücü yetmiyecektir, dedi. Tüm ilericilerin, yurtseverlerin 1 Mayıs'ta DİSK'le, DİSK'e bağlı sendikalarla omuzomuza yürüyeceğini, 1 Mayıs 1979'un emperyalizme ve faşizme karşı dev bir gösteri olacağını belirtti.

PARTİ YAŞAMI

Özümsetme

TKP, fabrikalarda, mahallelerde, köylerde yeni yeni parti örgütleri kuruyor. Bu örgütleri özverili, disiplinli, dalıcı, gözüpek, komünizm ülküsüne bağlı genç yoldaşlar oluşturuyor. Bu yoldaşların parti sıralarında yetişmesi, politik olarak gelişmesi, sınıf savaşının değişik koşullarına ayak uyduracak duruma gelmesi önemli bir sorundur. TKP'nin tüzüğü, komünistlerin «partinin politikasını doğrulukla, kararlarını olduğu gibi» uygulamak zorunluğunu vurguluyor.

Yoldaşların, kendilerine verilen görevin bilincine varmaları, partiye hem duygusal, hem de bilinçli olarak bağlanmaları, eylemsel atılganlığın yanına politik olgunluğun gelmesi bir zorunluktur. Bu da yukardan aşağıya bütün parti örgütlerine, özellikle temel örgütlere partinin politikasını özümsetmekle olur. Genç parti üyelerinin politik olarak yetişmesi, en başta Merkez Komitesi'nin çağrı ve bildirilerinin, merkez yayınlarının içeriğinin onlara özümsetilmesine bağlıdır. Sonra, somut koşullara göre uygulanacak taktiklerin saptanmasında onların fikir ve önerilerinin alınması, eleştiri ve özeleştiri mekanizmasının yaratıcılıkla işletilmesi gereklidir.

Parti kararlarını parti örgütlerine iletme işlevi özellikle önemlidir. Bir kez partinin politikasını, kararlarını kişisel yorumlamayla çarpıtmadan, özünü eğip bükmeden doğrulukla, olduğu gibi iletmek zorunludur. Bunun yanısıra iletme biçimi de önem taşır. Bir karar kuru bir komut gibi de iletilebilir, benimsetip özümsetilerek de. Birincisi, parti yaşamında politik canlılığı öldürmeye, çalışmaları kısırlaştırmaya götürür. İkincisi – Marksçı-Leninci ilkeler temelinde, kararların politik anlamını açıklamak, parti programıyla, politikasıyla bağını kurmak – parti içinde çelik bir disiplin sağlar, partinin politik, ideolojik ve örgütsel birliğini güçlendirir. Ama birşeyi unutmamak gerek: Parti örgütleri tartışma kulüpleri değildir. Hele örgüt dışında parti kararları ve politikası hiç eleştirilemez.

Parti temel örgütlerini yöneten sekreterler, yoldaşlara atılım, girişim aşılamaya, onların politik bilinçlerini yükseltmeye özen göstermelidirler. Genç kuşaklar, TKP'nin Marksçı-Leninci politikasını anlayan, günlük çalışmalarını bu doğrultuda uygulayan devrimciler olarak ancak böyle yetişirler.

Devrimci taktik

TKP, daha CHP ağırlıklı hükümetin kurulduğu ilk günden onun içyüzünü açığa vurmuştur. Emperyalizme boyun eğme, iç gericilikle uzlaşma, işçi hareketini frenleme, bölme eğilimini, bu niteliğini vurgulamıştır. Bu hükümete karşı taktiği, onun ileriye dönük en küçük adımlarını bile desteklemek, geri, tutarsız adımlarına karşı çıkmak, CHP yönetimini halka verdiği sözleri tutmaya zorlamak, onun sosyal demagojisini, reformist taktiklerini sürekli açığa vurmak olmuştur.

TKP, hükümetin sıkıyönetimcilik ve NATO'culuk politikasına, anti-demokratik baskılara, bunalımın yükünün emekçi yığınların sırtına yüklenmesine karşı çıkıyor. Ama hükümeti devirmek isteyen gerici, faşist güçlerle de en başta savaşıyor. Bütün ulusal demokratik güçleri, faşizm tehlikesini ve emperyalizmin, tekellerin dayatmalarını geriletmek hedeflerine yöneltiyor. Bu yolda somut istemler için CHP'ye de eylem birliği çağrısında bulunuyor. Ama yığınların hükümete umut bağlamasını, sıkıyönetimden medet ummasını aşılayan her türlü görüşü sürekli eleştiriyor.

Sağ ve «sol» oportünizmle savaş, bu devrimci taktiğin ayrılmaz parçasıdır. TKP faşist saldırıların artması karşısında, halkın can güvenliğini sağlamak için yığınsal örgütlenme belgisini atmıştır. Faşistler ve Maocular bu belgiyi çarpıtıyor, TKP'yi «iç savaş» kışkırtıcılığıyla suçluyorlar. Egemen güçler kimi goşist gurupçukların terörist eylemlerinden, provokasyonlarından bu yolda yararlanıyor. Öte yandan kimi çevreler de halkın can güvenliğini kendisinin sağlaması, bunun için örgütlenmesi gereğinin üstünden atlıyorlar. Bu sorunun çözümünü bugünkü hükümetten, sıkıyönetimden bekliyorlar. TKP bireysel terörizme, serüvenciliğe karşı olduğu gibi, pasifliğe, eylemsizliğe de karşıdır.

Günümüz koşullarında bugünkü hükümeti destekleyen ulusal demokratik güçlerinin çoğunluğunu kazanmak yerine, güçler oranını göz önüne almadan hükümeti devirme çağrısı yapmak, serüvenlere sürüklenmek, gerici, faşist güçlerin ekmeğine yağ sürmektir. Buna karşılık bu hükümete ileri adım attırmayı, ya da onun sağa kayışını frenlemeyi, durdurmayı başlıca görev bilen bir taktik de kuyrukçuluğa götürür. Böyle bir hükümet arabasına «pedal» ya da «fren» olmak TKP'nin işlevi değildir.

TKP, bağımsız, devrimci politikasıyla işçi sınıfının, geniş emekçi yığınların gücünü, enerjisini kendinde topluyor. Türkiye'yi bunalımlardan, emperyalizme, NATO'ya bağımlılıktan kurtaracak, sosyalizme giden yolu açacak halkın devrimci erkini amaçlıyor. Gözlerini bugünkü hükümete bağlamıyor. İleri demokratik bir erk için savaşta ulusal demokratik güçlerin eylem ve cephe birliği yolunu gösteriyor. Böylesi bir politika, komünistlerin öngül, özverili savaşları, TKP'yi günümüzde politik yaşamın odak noktası durumuna getiriyor.

Ulusal demokratik güçlerden oluşacak bir hükümet zorunluktur. Bunun gerekçelerini en geniş biçimde propaganda etmek sürekli bir görevdir. Pratik olarak böylesi bir hükümet henüz gündeme gelmemişse bunun tek nedeni, güçler oranının buna elvermemesidir: Yığınların emperyalizme, faşizme karşı olan kesimlerinin tümüyle bu zorunluğu henüz kavramamış olmasıdır. Köklü olmasa da reformizmin, gerilemiş olsa da anti-komünizmin ve anti-sovyetizmin emekçi yığınlar arasındaki etkinliğinin silinmemiş olmasıdır. Bundan başka işçi sınıfının bölünmüşlüğü, ulusal demokratik güçlerin dağınıklığı da önemli bir olgudur.

Ekonomik ve politik bunalımların derinleşmesi, «bağımsız bir tarihsel eyleme doğru itilen yığınların aktifliğinin belirgin bir biçimde artması» koşullarında güçler oranının ilerici güçlerden yana hızla değişmesi, ulusal demokratik güçlerin büyük çoğunluğunun tek bir cephede birleşmesi olasıdır. Böylesi bir durum, hükümet sorununu pratik olarak ulusal demokratik güçlerin gündemine getirecektir.

Bu nedenlerle TKP, bugünkü koşullarda yığınları uyandırmak, reformist etkilerden kurtarmak için savaşıyor. Hükümet politikasının içyüzünü kendi savaş deneylerinden çıkarak kavramaları, gericiliğin, faşistlerin demagojilerine kapılmamaları için çalışıyor. Komünistler, yığınların güncel ekonomik, sosyal istemleri, demokratik hak ve özgürlükler, anti-emperyalist hedefler için savaşlarını örgütlüyorlar. En başta TKP'yi, onun poliitk-ideolojik, örgütsel Leninci birliğini güçlendiriyorlar. İşçi sınıfının birliğini, işçi-köylü bağlaşıklığını, ulusal demokratik güçlerin cephesini oluşturmak yolundan yürüyorlar.

TKP'ye özgürlük! Sosyalist partiler ve demokratik örgütler, sendikalar üzerindeki baskılara son!